

EGY ÉN, AZ AJTÓ ELŐTT ÁLLT, egy

este:
fel-
tártam néki szavam –: torz-
képén át láttam cammogni, a
fél-
kegyelmű iránt,
zsoldos csizmanyomán a vérző
isten-
taggal világra jött
fivérhez lépni, e
sárban csipogó
emberkéhez.

Rabbi, megtörtem, Rabbi
Löw:

Metéld
körül benne a szót,
az eleven
semmit írd be az ő
szívébe,
két
nyomorék ujját
feszítsd szét gyógy-
írmondásra.
Rajta.

.....
S az estajtót is vágd be, Rabbi.

.....
Tépd fel a hajnalét, Ra– –

HÚSVÉT- ÖRVÉNYLÉS

Báránfűst, gomolygó ár-
boc vonultán betűhű
gerinc-örvény.

(Sose volt ég.
Ám tenger, tűzvörös, még
mindig.)

Mi itt, át-
útilázban, sátrad előtt,
hol kopárkenyerünk süttöted
vándorlásnyütte nyelvől.

A végső szemhatáron:
pengék pártánca szív-
árnyékkötélen.

Alant az eszme-
szálakból csomózott
háló – miféle
mélyben?

Itt: a hálón keresztül
felöklendett öröklét-
garas, általunk, elharapva.

Három homokhang, három
skorpió:
vendégnép, velünk
a ladikban.

PÓLUSOK

fognak bent,
áthághatatlan
őrségben, így al-
úszunk át az irgalom
kapuja elé,

magadban veszítelek el, hó-
vigaszom ez,

állásd Jeruzsálemet,

mondd, mintha fehér köved
volnék, mint-
ha enyém
volnál,

mintha egymástól ellehetnénk,

fellapozlak, mindörökre,

szabadba fohászokodsz, halsz
ott velem.